

Լուսն Շանթ

Հին Աստվածներ

Չորրորդ արար

Առաջին տեսարան

Աբեղայի խուցը. Գիշեր. Ճրագ.

Աբեղան պատկած է անկողնին, սնարին կողմը նստած է Կույր վանականը արձանի նման շիտակ: Ոտքին կողմը՝ անկողնի եզերքին նստած է Սիմոն վանականը, որ անընդհատ համրիչ կշրջե, շուտ-շուտ հորանջելով:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ - (Կեցած է սեղանին մոտիկ, կիսադա ճրագին հետ ու կխոսի ծանր-ծանր, խորհրդածելով) Եվ ինչքան, ինչքաններ են սակայն այդպես անմիտ: Այ, ամբողջ այդ դուրսինները: Դժբախտներ: Փառք քեզի, Աստված, որ լուսավորել ես մեր միտքը:

ՍԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆԸ - (Հորանջելով) Փառք քեզի, Աստված:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Մեյ մը ատոնց հարցնող ըլլա՝ ով մարդ, ի՞նչ ես գտեր այդ ձախություններու, այդ տաժանակիր աշխատանքի, այդ կարոտություններու, այդ կովի ու դառնության հովտին մեջ, որուն աշխարհք անունը կուտան: Այդպես ալ հիմար հաշիվ: Քանի մը խղճուկ վայելքներու, քանի մը չնչին հաճույքներու համար մարդ առնե ու գոհե իր հանդերձյալ կյանքի հավիտենական երանությունը:

ԱԲԵՂԱՆ – (Պատկած տեղեն առանց դիրքը փոխելու՝ հասիկ-հատիկ) Հայր սուրբ, տեսե՞ր ես դուն երբեք արևի ծագումը:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Ի՞նչ:

ԱԲԵՂԱՆ – Եղե՞ր ես դուն երբեք արևին տաճարը:

Երկու վանականները ապշած կնային իրարու:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆԸ - (Կնոտենա անկողնին ու ձեռքը հիվանդի ճակատին դնելով) Սառն է: Արթո՞ւն ես, Աբեղա:

ԱԲԵՂԱՆ – Ես արթուն եմ: Ես արթնցա, երբ արևը ծագեցավ: Իսկ դո՞ւք, դո՞ւք...

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Մենք կխոսինք, Աբեղա:

ԱԲԵՂԱՆ – Կլսեմ՝ կխոսիս: Գնա, դիտե արևին ծագումը:

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Ձեռքով նշան կնե, որ հիվանդը հանգիստ թողնե ու պատասխան չի տա, և ինքը ոտքի ելլելով) Իրավ կըսե, հայր սուրբ, ուշ է արդեն, երթանք, որ ինքն ալ հանգստանա: Գիշեր բարի, Աբեղա: Այս գիշեր քեզի խորքուն, վաղը ամեն բան անցած կըլլա (Դեպի դուռ):

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Առողջություն քեզի, Աբեղա (Դեպի դուռ):

ԱԲԵՂԱՆ – (Առանց դիրքը փոխելու, հասիկ-հատիկ) Քեզի կըսեմ՝ տեսե՞ր ես դուն երբեք արևին ծագումը:

Բ

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Ականջ կդնե, որ ոտքի ձայները հեռանան, վերջը քիչ մի ավելի ծովելով դեպի անկողինը, խորհրդավոր ու կիսաձայն) Ես... ես տեսեր եմ այդ արևին ծագումը:

ԱԲԵՂԱՆ – (Աշխույժ վեր կթռչի իսկույն ու կհստվին կնաստի հենավելով թևին, մատը կույրին ուղղած) Դո՞ւն... դո՞ւն... դո՞ւն տեսե՞ր ես: Դո՞ւն, կույր...

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ - (Ծանր գլխով կրնե):

ԱԲԵՂԱՆ – (Ցած ձայնով ու ձիգ տալով) Եվ երկրպագե՞ր ես:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Ծանր գլխով կրնե):

ԱԲԵՂԱՆ – Դո՞ւն, դո՞ւն տեսեր ես արևին տաճա՞րը, քու այդ աչքերո՞վդ:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ - Այո, տեսեր եմ իմ աչքովս ու հաներ եմ այդ աչքերը, որ այլ չտեսնեմ:

ԱԲԵՂԱՆ – (Սարսափած) Հաներ ես աչքերդ:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Կարդալու շեշտով) Այն անդամը, որ քեզի կգայթակղեցնե, կտրե ու դուրս նետե քեզմե, այսպես է գրված:

ԱԲԵՂԱՆ – Եվ դուն հաներ ես աչքերդ:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ - Այո:

ԱԲԵՂԱՆ – Հաներ ես, քու աչքերդ, քու այդ ձեռքովդ:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Ոչ, ոչ ձեռքովս, հաներ եմ կամքիս ուժովը:

ԱԲԵՂԱՆ – Կամքի՞դ:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ - Դիմե հավատքիդ, ու սարերը կելլեն իրենց տեղեն, աչքն ի՞նչ է, որ իր տեղը մնա:

ԱԲԵՂԱՆ – (Քիչ մը մտածելիս ետքը տարակույսով) Եվ դուն կըսես թե՛ երկրպագեր ես արևի՞ն:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Այո, մեղանչեր եմ, Աբեղա: Եվ ճիշտ ասող համար է, որ կհասկանամ քեզի, կտեսնեմ քու հոգիդ ու կըսեմ քեզի՝ “զգույշ, դևն է, որ արթնացեր է մեջդ սև դևը”:

ԱԲԵՂԱՆ – Ա՞տ է քու հասկցածդ: Ինձի քաշողը ինքը լույսն է ու գեղեցկությունը, ինձի քաշողը աստվածներն են:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Բոլոր դներն ալ երբեմն Աստված են եղած, Աբեղա: Ընկճված աստվածներն են ատոնք, պետք է, որ ընկճես:

Գ

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – (Կմտնն տխուր ու կրուն) Ողջույն ձեզի:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Կելլե ոտքի):

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - (Մոտենալով անկողնին) Ինչպե՞ս ես: Նոր եկա ցամաքն, ըսին՝ ինձի կանչեր ես:

ԱԲԵՂԱՆ – Այո, կզգամ ծովուն թարմությունը, որ հագուստներեդ կբուրե:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Նոր ելա լաստեն:

ԱԲԵՂԱՆ – (Հիացումով) Լաստեն... լաստեն...

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - (Խոժոռած) Ինչո՞ւ ես կանչեր ինձի:

ԱԲԵՂԱՆ – (Քիչ մը լուռ) Հայր, ես երկրպագեցի հին աստվածներուն:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - (Դաժան ու խիստ) Շատ բնական է:

ԱԲԵՂԱՆ – Ի՞նչ...

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - Անշուշտ, անշուշտ, կապասեի: Չէ՞ որ քեզի խոստացավ իր տակի ձին, իր ձեռքի սուրը ու իր սեփական աղջիկը, գուցեն օր մըն ալ, ո՞վ գիտե, իր իշխանական ցուպը:

ԱԲԵՂԱՆ – (Սաստիկ վիրավորված) Հայր...

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - Անշուշտ շատ բնական է: Այդ բոլորի համար արժե Աստված մը ուրանալ: (Հանկարծ ու բարկությամբ) Բայց ինձի՞, ինձի՞ ինչու ես կանչեր հոս:

ԱԲԵՂԱՆ – (Հանդիմանորեն) Հապա ո՞վ կանչեի, վանահայր...

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Մխալվեր ես: Կանչե հայր Անտոնը:

ԱԲԵՂԱՆ – Վանահայր...

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Հայր Անտոնին լաստը միայն կհանե քեզի հոն, ուր քու սիրտդ է:

ԱԲԵՂԱՆ – Կվոնդես ինձի դուրս:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - Ես կդրկեմ քեզի քու տենչած աշխարհը:

ԱԲԵՂԱՆ – (Դառն ու հանգիստ) Կդրկես ինձի իմ աշխարհը: Իսկ ո՞վ իրավունք տվավ քեզի՞ ուզած ժամանակդ դուրս քաշես ինձի աշխարհեն, ուզած ժամանակդ ետ նետես աշխարհ: Ո՞վ քեզի իրավունք տվավ, որ կապես հոգիս, կապկապես զգացումներս: Ո՞վ քեզի իրավունք տվավ, որ հիմա ելեր ես երեսիս հանդիմանություն կկարդաս:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - (Կոտրված) Իրավ ես: Ես ուզեր եմ անկարելին: Ես ուզեր եմ ազատեմ քեզի այն երկար գալարուն ճամփեն, որու դառնություններուն ու տառապանքներուն մեջեն միայն կհասնին մարդիկ այս սուրբ մենարանը: Ես ուզեր եմ անկարելին: Հանե քուրձերդ ու գնա:

ԱԲԵՂԱՆ – Երթա՞մ, ինչո՞ւ, և ո՞ւր:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - Աշխարհ:

ԱԲԵՂԱՆ – Աշխարհ: (Անխոս գլուխը կշարժե, և ապա չարախնդաց) Ոչ, վանահայր, հոս է իմ աշխարհս, աշխարհքը, այ, այս կղզին է, ես հոս ճանչցա

հին աստվածները, հոս այ պիտի երկրպագեմ:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - (Նախ գարնանքով կղիտե, վերջը ծանր ու վճռական) Ոչ, այդ մեկը չեմ թողներ, Աբեղա:

ԱԲԵՂԱՆ – Կթողնես, դուն ես այդպես կամեցեր: Ես ուրիշ աշխարհ չեմ տեսած, ես հոս եմ շիներ իմ աշխարհս:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - (Կտրուկ) Լսե: Հոս մենարան է ու սրբավայր, ուր այլևս աշխարհիկ հյուր մըն ես դուն, պատահական ուխտավոր մը: Իսկ ուխտավորներուն իրավունքը, գիտես, երեք օր է միայն: (Դեպի դուռ):

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Ետևեն) Վանահայր, շատ ես խիստ:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ - (Կիսովին նայելով) Ոչ, հայր սուրբ, հիվանդ էր ու զիջող եղա: Չի լսեցի՞ր, ամբողջ երեք օր տվի իրեն: Բայց երեք օր չի լրացած պետք է հայր Անտոնին լաստը, ցամաք հանն այդ տղան: (Դուրս):

Դ

ԱԲԵՂԱՆ – Լաստը... լաստը:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Մոռացիր, մոռացիր այդ լաստը, Աբեղա: Մոռացիր քեզի աշխարհին կապող այդ երեքուն կամուրջը, մոռացիր այդ իրարու կապած երկու գերանի կտորը...

ԱԲԵՂԱՆ – Իրարու կապված... այո... իրարու կապված:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Դեռ ուշ չէ, խեղդե մեջդ այդ հուշերը, ընկճե հին դևը ու այս բոլորը թող դառնա հիվանդություն մը, որ եկավ վրադ ու անցավ: (Թևերը տարածելով անոր վրա) Ապավինե Աստծուն, Աբեղա: (Կերթա դեպի դուռը և կես ճամփեն) Գիշերը եթե պետք ունենաս՝ զարկ պատը, գամ քեզի օգնելու:

ԱԲԵՂԱՆ – Ինձի ի՞նչ կրնաս օգնել դուն, կույր, դուն, որ հաներ ես քու սեփական աչքերդ;

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Խարխափելով մուտքը կփնտրե) Կօզնեմ կերպ մը, Աբեղա, խարխափելով , խարխափելով... Չարկ պատը, եթե պետք ունենաս: (Դուրս):

Ե

ԱԲԵՂԱՆ – (Նստած է անկողնին մեջ ծունկերը գրկած, քիչ մը ատեն լուռ ու անշարժ, վերջը հեզնոտ ու գլուխը շարժելով) Խարխափելով... խարխափելով... և կրես՝ մոռացիր լաստը:

ՍԵԴԱ - (Դռան մեջեն հագիվ կնշմարվի) Մոռացիր, մոռացիր լաստը...

ԱԲԵՂԱՆ – (Ցնցվելով ու շշուկով) Սեդա...

ՍԵԴԱ - Մոռցիր և Սեդան:

ԱԲԵՂԱՆ – Ես մոռնամ քեզի՞:

ՍԵԴԱ - Մոռցիր ինձի, ես քու մեջի սև դևն եմ:

ԱԲԵՂԱՆ – Դուն իմ հոգիիս ճերմակ թևն ես: Նստեր էի անապատի ավազին վրա տխուր, չոր ու մենակ, դուն էիր, որ եկար թև տվիր կյանքիս, բնությունը տվիր զգայարանքներուս ու ծովը սրտիս, ծովը, ուրկե արևները կծնին, ուր ես անգամ մը գրկեր եմ քեզի:

ՍԵԴԱ - Մոռցիր, մոռցիր այդ բոլորը, դեռ ուշ չէ, եղիր նորեն ան, ինչ որ էիր, մտածե, դեռ ամբողջ երեք օր տվին քեզի:

ԱԲԵՂԱՆ – Ոչ Սեդա, ոչ, ետ դարձ չկա, ոչ կրնամ, ոչ կուզեմ: Ես երկրպագեցի քու աստվածներուդ, ես ձոնեցի քու աստվածներուդ, ես խմեցի վայելքի եղջյուրեն: Ես հիմա միայն քեզի ծարավ եմ, ես հիմա միայն քու գիրկդ կուզեմ:

ՍԵԴԱ - (Քիչ մը առաջ գալով գրկաբաց) Եկուր, ես քուկդ եմ:

ԱԲԵՂԱՆ – (Ինքն ալ անկողնին վրայեն առաջ ծռելով) Սեդա... բայց չէ՞ որ դուն երագ մըն ես:

ՍԵՂԱ - Եկուր, դուն ալ դարձիր երագ մը:

ԱԲԵՂԱՆ – Երագ մը:

ՍԵՂԱ - Եկուր նորեն հոն...

ԱԲԵՂԱՆ – (Վախցած ու հափշտակված) Ծովը...

ՍԵՂԱ - Հոն, ուր անգամ մը գրկեր ես ինձի...

ԱԲԵՂԱՆ – Ուր դուն թներուս մեջ կդողայիր քու մարմնիդ բոլոր մասնիկներովը...

ՍԵՂԱ - Ուր ալիքները կդողային ու փոթորիկը կգոռար...

ԱԲԵՂԱՆ – Ու գարկերուս տակ փրփուրը կեռար...

ՍԵՂԱ - Հոն եկուր, հոն, եթե նորեն գրկել կուզես ինձի, միայն հոն: Եկուր, հենց որ նորեն ջրերը հուզվին, հենց որ նորեն ծովը փրփրի:

ԱԲԵՂԱՆ – (Հետզհետե ծունկի գալով անկողնին վրա) Այո, երբ որ ջրերը հուզվին, երբ որ ծովը փրփրի...

ՍԵՂԱ - Եկուր փաթթվինք իրարու ու տանին քեզի գրկիս մեջ անդունդե անդունդ, մթնոլորտե մթնոլորտ, տանին քեզի դեպի նոր անձանոթները, դեպի այն նոր աշխարհները, որոնց մասին դու ու քու աշխարհըդ գաղափար անգամ չունիք: Եկուր:

ԱԲԵՂԱՆ – Կուգամ: Առաջին անգամ, երբ քեզի գրկեցի, բացվեցան ինձի որքան, որքան անձանոթներ, գամ նորեն քեզի գրկելու և թող բացվին նոր անձանոթներ:

ՍԵՂԱ - Եկուր, տանին քեզի հեռու, հեռու քու կյանքիդ նեղ սահմաններեն, տանին քեզի նոր գոյության, նոր ձևերու, նոր էության...

ԱԲԵՂԱՆ – (Վերացած) Նոր, նոր կյանքի, նոր էություն:

ՍԵԴԱ - Եկուր, ձուլվիս ծովին, ձուլվիս լույսին ու ջերմության, ձուլվիս ինձի ու Աստղկան, ձուլվիս Վահագնին ու աստվածներուն...

ԱԲԵՂԱՆ – Ախ, շուտ, ախ, շուտ:

ՍԵԴԱ - (Ետ-ետ քաշվելով) Հենց որ ջրերը հուզվին, հենց որ ծովը փոթորկի...

ԵՐԿՐՈՐԴ ՏԵՍԱՐԱՆ

Եկեղեցիին առջևի հրապարակը

Նույնը, ինչ որ առաջին արարի երկրորդ տեսարանը:

Ցերեկ է:

Ա

Վանականները խոնված են ու կխոսին հուզված: Աբեղան լուռ ու կեղբոնացած է ծառի մը հենած:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – (Ապշած) Ի՞նչ կրես, ի՞նչ կրես...

ԱԴԱՄ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ո՞վ էր լսեր այս տեսակ բան: ՂԱԶԱՐ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Ծաղրով) Հա, հա, հա, վանահայրը խոռվեր է եկեղեցիեն:

ՍԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Վերջ տուր այդ անպատկառ ծիծաղիդ:

ՈՒՐԻՇ ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Բայց իրավ է, որ այ ժամ չի գար:

ԱԴԱՄ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ո՞ր է հիմա ինքը:

ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Քաշվեր է իր խուցը: Կարդա՞, կաղոթե՞, ո՞վ գիտե:

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Ա, այդ կարդալը, կարդալը; Չէ, այս բոլորեն աղվոր հոտ չի գար:

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ծերունի, մտածե՞ր ես՝ ինչ կխոսիս:

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Հեռանալով) Ես բան չըսի:

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Մեր մեծավորն է, մեր առաջնորդը:

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Ես բան մը չըսի: (Դուրս):

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Ետևեն դուրս ելլելով) Կեցիր, հայր սուրբ, կեցիր:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Մտածկոտ) Ճիշտ է, ամբարտավանությունը մեղք է մահացու:

ԱԴԱՄ ՎԱՆԱԿԱՆ – Մարդս պետք է հեզ ըլլա ու խոնարհ:

ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Խոնարհ, խոնարհ...

Ու երեքը միասին կելլեն դուրս:

ՂԱԶԱՐ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Տեսակ մը ինքնիրեն) Վանահայրը խոովեր է եկեղեցին... (Ծիծաղը ափին մեջ խեղդելով անոնց ետևեն կելլե դուրս):

Բ

ԱԲԵՂԱՆ – (Միշտ իր ծառին տակը՝ անշարժ):

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Նախորդ խումբեն միակ մնացողը, նախ քիչ մը կմնա մեջտեղը մտածկոտ, ետքը բան չհասկացողի շարժումով կօրորե գլուխը ու կնոտենա Աբեղային) Լսեցի՞ր, Աբեղա, լսեցի՞ր:

ԱԲԵՂԱՆ – Կլսեմ, կլսեմ... թող ինձի, մի խանգարեր՝ որ լսեմ:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Զարմացած) Ի՞նչը:

ԱԲԵՂԱՆ – (Խորքը մատնանշելով) Այ, ականջ դիր: ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ի՞նչ է որ:

ԱԲԵՂԱՆ – (Խորհրդավոր) Ջրերը կհուզվին, ջրերը հուզվիլ են սկսեր:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – Է, ի՞նչ ընենք, երևի, գիշերը փոթորիկ ենք ունենալու:

ԱԲԵՂԱՆ – (Սաստիկ հուզվելով) Փոթորի՞կ, փոթորի՞կ...

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Անտարբեր) Գուցե, եղանակները փոխվեցան:

ԱԲԵՂԱՆ – (Հանկարծ բռնելով ընկերոջը թևեն) Ուրեմն այս գիշե՞ր... կկարծես՝
այս գիշե՞ր...

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – Այդ ինչպես կդողաս: Խեղճ Աբեղա, այն փոթորիկեն ի
վեր, երևի, աչքդ վախցեր է: Հանգստացիր, հանգստացիր: Եկուր, երթանք
եկեղեցի, աղոթե, սիրտդ կթեթևի:

ԱԲԵՂԱՆ – (Հանկարծ) Եկուր երթանք ափը:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ա՞փը...

ԱԲԵՂԱՆ – Եկուր, տեսնել կուզեմ փոթորկին գալը: Բայց... բայց առանձին չեմ
կրնար: Գիտե՞ս, կքաշե, կարծես կքաշե, կքաշե... (Ամուր կսեղմվի ծառին):

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – Աբեղա, ավելի աղեկ է՝ երթաս ու պառկիս: Դեռ իզուր
ես ելեր ոտքի: Տես, աչքերդ կատարյալ տենդ ունին դեռ: Երթանք, տանիմ քեզի
խուցդ:

ԱԲԵՂԱՆ – (Ծառին քսվելով կամաց մը կիջնե ու կնստի) Թող, թող, թող ինձի:
Թող, ես տեսնել կուզեմ փոթորկին գալը:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Կեցած է Աբեղայի գլխուն՝ չիմանալով ինչ ընե):

Գ

ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – (Ներս վազելով) Վանահայրը, վանահայրը:

Կլավին ձայներ, զսպված աղմուկ ու մեկ-մեկ, երկու-երկու՝ խառն կմտնեն վանականները խոժոռ ու մտախոհ: Կուզան ու լուռ կշարվին իրարու քով: Վանական մը կատաջնորդէ Կույրը:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Բայց ի՞նչ կա, է, ի՞նչ է պատահեր:

ԱՌԱՋՆՈՐԴՈՂ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Ըսի՛ չգիտեմ, վանահայրն է պատվիրեր

ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Սուս, եկավ:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Արթնցնելու պես) Ոտքի, Աբեղա, վանահայրն է:

ԱԲԵՂԱՆ – (Կնայի շուրջը ու կելլե ոտքի:)

Դ

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – (Կուզա խորքեն ծանր ու տխուր: Բոլորը գլուխ կուտան: Լուռ երկար նայվածք մը կնետե խումբին վրա) Բոլո՞րդ եք:

ՁԱՅՆ ՄԸ – Այո, վանահայր:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – (Կնստի բարձր քարի մը: Սպասողական լռություն) Բան ունիմ ձեզի ըսելու: (Կմտածե) Կտեսնե՞ք այս եկեղեցին, որ գրեթե ավարտած է արդեն և ուր բավական ժամանակե ի վեր մեր աղոթքները կխնկենք մեր Աստծուն, այս եկեղեցին... այս եկեղեցին նվիրված չէ մեր Աստծուն:

Ընդհանուր զարմանք ու շարժում:

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ի՞նչ ըսիր, վանահայր:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Այս եկեղեցին նվիրված չէ մեր Աստծուն: Այս եկեղեցին, երբ ես կշինեի, ես դեռ կտրված չէի աշխարհեն... (Շշուկներ) Ես կկարծեի, թե կտրված եմ: Մենք բոլորս ալ, որ թողեր ենք աշխարհը ու եկեր անապատ, մեր հոգիին խորքը դեռ մեծ կտոր մը աշխարհք էինք բերեր մեզի հետ, ներքին վայելքի ծածուկ կարոտ մը, քողարկված հաճույքներու բարակ ծարավ մը, մեր անցած կյանքի, կովի ու հուզումներու ամբողջ նուրբ ու կպշուն ցանց մը, և ականա

վերհուշներ: Այս բոլորը դեռ մեզի հետ էր, երբ եկեղեցին կշինեինք: Այդ ծածուկ, քողարկված հուզումներն են շինել այս եկեղեցին, աշխարհեն անապատ եղած, մեզի հետ ներս սարդած աշխարհի այդ կտորն է շինել այս եկեղեցին:

Աշխարհինն է այդ եկեղեցին, մեր Աստծունը չէ: Ատոր կամարներուն տակ մենք այլևս աղոթել չենք կրնար, այդ կամարները պետք է քանդվին:

ՁԱՅՆԵՐ – (Ապշած, սարսափած) Քանդվի՞ն... քանդվի՞ն:

ԱԴԱՄ ՎԱՆԱԿԱՆ – Մեր եկեղեցին քանդվի՞:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Մեր նոր եկեղեցին քանդվի՞:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Այո, պետք է քանդենք ու շինենք նորը:

ՁԱՅՆԵՐ – (Չարմանք ու հեզնություն) Նո՞րը... նո՞րը...

ԱԴԱՄ ՎԱՆԱԿԱՆ – Շինենք նո՞րը:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Նորը: Եվ այդ նոր եկեղեցին պիտի շինենք մենք ինքներս: Աշխարհեն եկած դրամը աշխարհիկ զգացմունքներու նվեր է, աշխարհեն եկած վարպետները աշխարհիկ հասկացողություն է, աշխարհի արվեստը: Մարդս ինք միայն կրնա շինել իր Աստծուն նվիրված տաճարը, իր մեջքովը, իր ձեռքովը, իր խելքովը: Թե ինչ ձև է ունենալու մեր նոր եկեղեցին, դեռ ես ինքս ալ որոշ չգիտեմ, այ, կնատինք միասին ու կխորհինք ու կստեղծենք:

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Հեզնոտ) Մենք ի՞նչ արհեստավորներ ենք, վանահայր, մենք ի՞նչ կրնանք շինել, դիցուք, եթե ուզենք ալ:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Կամքը, ծերունի, ուզե ու կշինես, եթե մանանեխի չափ հավատք ունենաս քու կամքիդ:

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Է, անցեր են այն ժամանակները:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Ոչ, չեն անցեր, դեռ չեն եկեր այդ ժամանակները, իմ նոր եկեղեցիս մեջեն պիտի երթանք դեպի այդ ժամանակները:

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Լսե, վանահայր, լսե ինձի, ես ծերունի մարդ եմ:
Դուն շատ ես կարդացեր ու խախտեր ես ուղեղդ: Քու բռնած ճամփադ ծուռ
ճամփա է: Մի չարչարեր գլուխդ, այդ ճամփան հերետիկոսներուն ճամփան է:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – (Հպարտ) Այդ ճամփան առաքյալներու ճամփան է, այդ
ճամփով է անցեր ինքը Քրիստոս:

ՂԱԶԱՐ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ու... կլսե՞ք:

Շշուկ ու վրդովում

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Մի խոսիր այդպես անմիտ, վանահայր:

ԱԴԱՄ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ոչ ալ այդպես մեծամիտ:

ԱՆՏՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Եվ ձգե հանգիստ մեզի ու մեր եկեղեցին, մեզի պետք
չեն նոր ձևի շենքեր, այս ձևն է մեզի մեր պապերեն ավանդ հասեր:

ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Մենք ոչ քարտաշ ենք, ոչ վարպետ:

ԱԴԱՄ ՎԱՆԱԿԱՆ – Եվ չենք եկեր հոս պատեր քանդելու, պատեր շինելու:

ՈՒՐԻՇ ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Մենք եկեր ենք հոս հանգստանալու:

ԶԱՔԱՐԻԱ ՎԱՆԱԿԱՆ – Այո, հանգստանալու և աղոթելու:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ - Եվ ինչո՞ւ քանդենք մեր նոր շինված սիրուն
աղոթատեղին, ոչինչ չեն հասկնար, մի՞տքն ինչ է, ինչո՞ւ:

ԶԱՔԱՐԻԱ ՎԱՆԱԿԱՆ – Որուն վրա այսքան ծախս է թափվեր, այսքան
աշխատանք:

ՂԱԶԱՐ ՎԱՆԱԿԱՆ – Եվ ի՞նչ ըսենք իշխանին, իշխանուհիին, որոնք
հոգացեր են բոլոր ծախքը:

ԶԱՅՆԵՐ – Իհարկե, իհարկե... իշխանը... իշխանուհին...

ՉԱՔԱՐԻԱ ՎԱՆԱԿԱՆ – Եվ ո՞վ կուտա այն ատեն տասը չափ ցորենը, պարենը, այսքան նվերը:

ՉԱՅՆԵՐ – (Խառն) Իհարկե... իհարկե... ցորենը... պարենը

ԱԴԱՄ ՎԱՆԱԿԱՆ – Հանգիստ թող մեզի ու մեր ապրուստը:

ՉԱՔԱՐԻԱ ՎԱՆԱԿԱՆ – Քու շինելիք եկեղեցիդ հաց կուտա՞ մեզի:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – Որքան ալ ըլլա մեր սեղանը սակավ, բայց հաց պետք է, որ ապրենք:

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Որ կյանքի հոգը շխեղդե մեզի:

ՄՈՎՍԵՍ ՎԱՆԱԿԱՆ – Որ մեր աղոթքը շխանգարի:

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ուշքի եկուր, վանահայր, քանի կանուխ է ու թող մեր անապատը խաղաղ ու հանգիստ:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – (Նախ շվարածի պես է այս տարափին տակ, ետքը գլուխը վեր կառնե, կնայի շրջապատողներուն տեսակ մը ապշությամբ) Դուք... հոս իմ շուրջս, ե՞ս... հոս կեցած ձեր մեջը... Ես ձեր վանահայրը, դուք իմ միաբանությունս, իմ իսկ հիմնած: (Ժպտուն) Միաբանություն, ինչ միություն ձեր ու իմ մեջ... (Աչքերը շփելով) Կարծես կապը կիյնա աչքերես: Ինչպե՞ս է եղեր, որ ես չեմ հասկցեր այսքան պարզ բանը, այսքան ակնհայտնի: Մինչև հոս, մինչև անապատ կրցեր ենք մենք միասին: Մինչև հոս ես կրնայի բերել ձեզի, մինչև հոս կարելի է բերել մարդը, բայց հոսկե անդին... հոսկե անդին մարդ ինքը պիտի երթա: Ճշմարիտը դուք եք, այդ եկեղեցին պետք է, որ մնա, ան է ձեր եկեղեցին, գացեք, գացեք, ներս, ան կուտա ձեզի անվերջ աղոթքներ ու մխիթարանք, ան կբանա ձեզի արքայության դռները, կազատե ձեզի բոլոր սատանաներեն, ան ձեզի ձեր հացն ալ կուտա ու ձեր հագուստը գացեք, գացեք, ներս ու խաղաղությունը թող ըլլա ձեզի հետ: Իսկ իմ փնտրածս ատիկա չէ, իմ փնտրածս աշխատանքն է, ներքին անդու ու անկաշկանդ որոնումը՝ ներքին անվերջ նվաճումները բարձունքե-բարձունք, պարսպե-պարիսպ, տարակույսներու անդունդներուն վրայեն, ելքերով ու անկումներով, անդադար խոյանք մը դեպի

ճշմարտությունը: Գացեք, գացեք ներս դուր ձեր եկեղեցին, ես այ երթամ շինեմ իմ եկեղեցիս, բայց այս անգամ ես, միայն ես, և կետվածք մը, որ վայել ըլլա իմ Աստծուս բնակությանը, որու կամարներուն տակ իմ խնկելիք աղոթքիս ոչ մեկ բառը կեղծ չհնչե, ոչ մեկ բառի արձագանքը դատարկ չհնչե:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Ծաղրով) Ատ ո՞ր պիտի շինես, վանահայր, քու նոր կերտվածքը:

ՂԱԶԱՐ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Ծաղրով) Եվ ինչե՞, գրանի՞տ պիտի ըլլա, թե՞ մարմարե:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Գրանիտ ու մարմար, որձաքար ու ամեն տեսակ քար ես կթողնեմ աշխարհի աստվածներուն: Իմ տաճարիս հիմքը իմ բանականությունս պիտի ըլլա, սյուները իմ կամքս է, ու գմբեթն այ ըլլալու է հավատքս:

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆ – Շատ խախտու է, վանահայր, նոր շենքիդ հիմքը:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – (Անփույթ) Խախտու է՝ կփլի:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – Եվ այն ատե՞ն...

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Կշինեմ նորը:

ԾԵՐՈՒՆԻ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Բայց ստիկա վերջ չունի:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Կուգեիր, որ վերջ ունենար: Քանի կապրինք՝ շինենք պիտի, պիտի շինենք մեր Աստծուն իր տաճարը, շինենք ու փլի, շինենք ու քանդենք, շինենք ու շինենք միշտ, բայց երբեք, երբեք չավարտենք: Հենց որ ավարտի այ տաճար չէ Աստծու, որուն երբեմն երկրպագեր են: Բայց կտեսնեմ՝ այ մենք իրար չենք հասկնար: Մնաք բարով, ձեր Աստվածը ձեզի հետ:

Կուգե երթա՛ Աբեղան առաջ կուգա ու ճամփան կկտրե:

ԱԲԵՂԱՆ – Կեցիր

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Ի՞նչ է: Գուցե կուգես նորեն ինձի հետ, Աբելա: Եկուր, քու հոգիդ թռիչք ունի, ես գիտեմ:

ԱԲԵՂԱՆ – Կեցիր: Ըսե, քու այդ նոր շենքեղ երևա՞ պիտի արևի ծագումը:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Մոռցիր արևն ու իր ծագումը, որ ծագի քեզի ծագումներուն ծագումը, որ արևն քեզի արևներուն արևը:

ԱԲԵՂԱՆ – Կեցիր: Ըսե, քու այն նոր շենքեղ լավի՞ պիտի, տես, այս աղմուկը... (Խորքը սատնանիչ ընելով) Կլսե՞ս:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Ի՞նչ աղմուկ, այդ լավողը ծովն է ալեկոծ:

ԱԲԵՂԱՆ – Այո, ատիկա:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Քու փնտրածդ, մանուկ, մարդու կառուցած առաջին եկեղեցին է, նախնականը:

ԱԲԵՂԱՆ – Չէ, ալ ինձի չես խաբեր քու այդ արհամարհոտ բառերովդ: Խոսե շիտակ, ըսե, հասնելո՞ւ է քու եկեղեցիդ ծովուն ձայնը:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – Ի՞նչ եկեղեցիս չէ հասնելու ոչ մեկ արտաքին հուզում, ոչ մեկ արտաքին աղմուկ: Եթե կուգես ինձի հետ՝ հույսդ կտրե արևեն ու ծովեն:

ԱԲԵՂԱՆ – (Ճամփա տալով) Անցիր այն ատեն:

ՎԱՆԱՀԱՅՐԸ – (Հեռանալով) Ափսոս, Աբելա, քու միտքդ երբեմն թևեր ուներ (Դուրս):

ԱԲԵՂԱՆ – (Ետևեն) Ափսոս, վանահայր, քու սիրտդ երբեմն թևեր ուներ:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Երկու ձեռքերը առաջ պարզելով) Ես... ես կուգեի քեզի հետ...

ՁԱՅՆԵՐ – (Շշուկով) Կույրը... կույրը...

ԵՐՐՈՐԴ ՏԵՍԱՐԱՆ

Բարձր ծովափ

Աջ ու ձախ ժայռեր: Քարքարոտ գետինը քիչ-քիչ կբարձրանա ու ճակտին կկազմեն ծովուն սեպ շրթունքը:

Գիշեր է. ալեկոծություն

Ա

Ժայռի շրթունքին ալիքներուն կատաղի ելևէջը:

Ալիքները, որոնք կնոջ մարմին ունին, կերևան միայն մինչև մեջքը ու կաշխատին կախվին ժայռեն, բայց վայրկյան մը միայն, իսկույն վար կթափին նորեն շառաչելով:

ԶԱՆԱԶԱՆ ԱԼԻՔՆԵՐ – (Բերնե-բերան ու ընդհատ-ընդհատ)

Պիտի կորչի՞ս: Տեղ տուր լանջիս:

Քարին փակչիս: Այ, հասանք, հասանք:

Ինչ վազեր ենք ափե-ափ:

Ինչ ցատկեր ենք չափե-չափ:

Չա՞փ. ի՞նչ չափ: Անչափ. անչափ:

Չափ, չափ: Աս թոչիլ է, վազել չէ:

Կեցիր, կեցիր ու կանչե:

Չէ, չէ, անցիր. սս սն չէ:

Անէ: Ան չէ: Է, մեկ չէ՞:

Կանչե՛, կանչե՛: Մենք պարապ չենք:

Ոչինչ, կանչենք: Կանչե՞նք: Կանչենք:

ԽՈՒՄԲ ՄԸ ԱԼԻՔ – (Միաբերան)

Հեյ, ականջե՛. հույզ ու տենչ է ամեն լանջե՛,

Կշառաչե՛. քեզի ծովն է, որ կկանչե՛,

Հեյ, ականջե՛:

ՈՒՐԻՇ ԽՈՒՄԲ ՄԸ – (Հեզնանքով ու հեռանալով) Ա, չէ, չէ, չէ. նստե՛ հողին ու քեզ տանջե՛:

ՆԱԽՈՐԴ ԽՈՒՄԲԻՆ ՁԱՅՆԸ – (Ավելի հեռուն)

Հեյ, ականջե՛. հույզ ու տենչ է ամեն լանջե՛... Ու քիչ մը ատեն ժայռի շրթունքին լռություն կտիրե՛. և ավելի որոշ կլավի բացերեն փոթորկի խոր ու խուլ աղմուկը:

Բ

ԱԲԵՂԱՆ – (Կողմնակի ժայռերուն մեջեն կնետվի ներս, մազերը խոփվ, հագուստը խառնակ, աչքերը մուր) Եկա, եկա... (Ու հանկարծ կկենա, կշփե ճակատը, կնայի ետ ու կսկսի բարկացած շեշտով մը) դե, մնաս բարով, կղզի, մնաս բարով, անապատ, մնաք բարով, դուք ալ մութ-մութ կամարները տաճարին, մնաք բարով, իմ աղոթքներս ու խնկումը հոգիիս, մնաս բարով, և դուն, ով անողոք ու վրեժխնդիր Աստված, որուն ուղղեր եմ իմ տենչերս ու աղոթքներս: Դուն ալ մնաս բարով, խցիկս, իմ մենավոր ու լռիկ խցիկս, ալ չեմ դառնալու քեզի: Այ, դեռ կվառի հող՝ ծոցիդ մեջ՝ ճրագիս աղոտ լույսը, առավան դեմ մինակը, մինակը մարի պիտի ու ալ երբեք չի պիտի վառի; Թող մարի:

Հովի ուժեղ թափը

ԱԲԵՂԱՆ – (Կցնցվի՝ կդառնա ծովուն ու թևերը կարոտակեզ առաջ պարզելով) Դե, բաց գիրկդ, Սեդա, բաց թևերդ, ահա հույզքը ջրերուն, ահա վագրը

փոթորկին, բաց թևերդ ու նորեն փարած քու խնկելի մարմնիդ, նորեն շունչդ շնչիս, ալիքներուն մեջեն, անցնիմ այն նոր ու մեծ անժանոթին, նոր գոյության ու նոր կյանքին, ան, որ խոստացեր ես ինձի: Բաց գիրկդ, Սեդա...

Գ

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Վերին ժայռին վրայեն շիտակ անոր առջևը կցատկե ու կկտրե ճամփան հեալով) Կեցիր: (Կուրցքը սեղմելով) Շունչս, շունչս...

ԱԲԵՂԱՆ – (Հանկարծակի եկած ու խոժոռ) Մեկդի ճամփես:

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Կեցիր, դժբախտ, կեցիր: Վախցիր Աստուծմե:

ԱԲԵՂԱՆ – (Կովի պատրաստվելով) Մի կտրեք առջևս:

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Քու առջևդ մութ է ու անդունդ:

ԱԲԵՂԱՆ – Ետ քաշվե, մարդ:

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Վախցիր այդ մութեն ու անդունդեն:

ԱԲԵՂԱՆ – (Կատաղած) Է, հերիք է, հեռու գնացեք ձեր անդունդներովն ու մութերովը, հեռու ձեր անվերջ վախերովը: Վախ լույսերեն ու բերկրանքեն, վախ մութեն ու տանջանքեն, վախ աստվածներեն ու դժոխքեն: Հեռու, բաց ճամփաս: Հոն ոչ մութ կա, ոչ անդունդ: Ծովն է միայն ու փոթորիկը իմ առջևս:

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Մահն է քու առջևդ, թշվառական:

ԱԲԵՂԱՆ – Մահն այ ձեր վախն է ու ձեր վախի հնարածը:

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Աստված իմ, խելագար է:

ԱԲԵՂԱՆ – Մահը աս է, հոս, այ, այս ձեր անապատը, այս վախի ու մեռելության կյանքը, իսկ հոն ազատ է, հույզն ու շարժումը, հոն կյանք է, և ես կուզեմ կյանքին գիրկը... (Հանկարծ ուժով մը կիրե, կնետե գետին) Հեռու ճամփես: Ես կուզեմ ապրիմ: Սեդա... (Կնետվի ծովը):

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Կես մը գետնեն բարձրանալով, սարսափահար ու խեղդված ձայնով) Կորավ, կորավ իր հոգին...

Դ

Ժայռերուն մեջեն հետզհետե կհասնին վանականները՝ հազուստ ու մազեր հովերուն: Բոլորը դուրս, կնոռացվի կույրը, որ կմնա մինակ:

ԱԴԱՄ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ո՞ր է, ո՞ր է:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – Գտա՞ր, ճի՞շտ է, տեսա՞ր:

ԶԱՔԱՐԻԱ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ո՞ր կողմը անցավ:

ՂԱԶԱՐ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Ներս ցատկելով) Ո՞ր է, ո՞ր է:

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Ծովը մատնանիշ) Այ, հոն...

ԽՈՒՄԲԸ – (Սարսափով, կիսաձայն) Ծովը...

ՄԻՄՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Կորավ իր հոգին:

ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Այ անիծված է այս ժայռը, հոսկե ճգնավոր մըն ալ նետեր է ինքզինքը ծովը:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Ուրիշ վանականի մը թևեն կախված, շնչասպառ ու սաստիկ հուզված, թևերը անկարգ խարխափող շարժումներով, առաջ պարզած՝ կմտնե ներս):

ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Եկավ իր կույրը, իր կույրը...

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Կկենա անշարժ ու ամբողջ հասակովը ուղղվելով, ընդհանուր լռության մեջ) Իրա՞վ է, ի՞րավ է:

ԲՈԼՈՐԸ – (Քար լռություն, գլուխները կկախեն վար):

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Ձեռքերը վեր բարձրացնելով) ուրեմն... Աստված իմ:

ՂԱԶԱՐ ՎԱՆԱԿԱՆ – Այո, Աստված: Աստծու վրեժն է ասիկա: Եկեղեցին քանդել ուզելը անպատիժ չի մնար: Մեծի վրեժը ինկավ ամենն փոքրի գլխուն:

ՄՈՎՍԵՍ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ախ, մեր խեղճ, մեր բարի, մեր մաքուր Աբեղան:

ԱԴԱՄ ՎԱՆԱԿԱՆ – Հեզ ու բարի, համեստ ու սուրբ:

ԽՈՒՄԲ ՄԸ – Ան սուրբ էր սուրբ:

ՋԱՔԱՐԻԱ ՎԱՆԱԿԱՆ – Եղերքն իջնենք, եղբարք, գուցե գտնենք դիակը, գոնե դիակը:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Երթանք բերենք լաստը:

ԱՆՏՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Դժվար է, բայց պետք է, որ բերենք լաստը:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Լաստը:

ԱՆՏՈՆ ՎԱՆԱԿԱՆ – Ջարմանք բան է, ինքը ազատեց ուրիշի մը կյանքը ծովն ու իր կյանքը տվավ ծովուն:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ ՎԱՆԱԿԱՆ ՄԸ – Երթանք, երթանք, որոնենք:

ՄՈՎՍԵՍ ՎԱՆԱԿԱՆ – (Աչքերը վեր հառած ու մարգարեական շեշտով մը) Լսեցեք եղբայրք: Եթե Աստված ողորմի ու դիակը գտնենք, պետք է տանինք թաղենք նոր եկեղեցիի սեմին: Չոհի նոխաղը կմորթեն տաճարի սեմին:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՆԱԿԱՆ – Տերը կխոսի քու բերանովդ: Թաղենք եկեղեցիի սեմին:

ԽՈՒՄԲԸ – (Հեռանալով) Թաղենք, թաղենք եկեղեցիի սեմին:

Բոլորը դուրս, կմոռցվի կույրը, որ կմնա մինակ: ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Խորտակված գլուխը կշարժե) Գացեք... թաղեցեք... ձեր եկեղեցիի սեմին, հին աստվածներու սեմին, ա, կարող են, հզոր, այդ հին աստվածները, դեռ շատ են

հզոր...

ՁԱՅՆ ՄԸ – Իզուր հանեցիր աչքերդ:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Խորին հուզումով ու ահաբեկ) Ո՞վ է ատ, որ
կհանդգնի...

ՁԱՅՆԸ – Իզուր հանեցիր աչքերդ:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – (Վախեն ետ-ետ երթալով) Որո՞նն ձայնն ես դուն...
կուզեի նայիմ աչքերուդ խորքը...

ՁԱՅՆԸ – Իզուր հանեցիր աչքերդ:

ԿՈՒՅՐ ՎԱՆԱԿԱՆԸ – Իզո՞ւր: